

тобто слугують для передачі емоційного стану мовця й мають певний вплив на слухача. До класу емоційно забарвлених слів відносимо: лексику, утворену шляхом словоскладання (der Dummkopf, der Heisskopf, der Langfinger); лексику, що називає емоції (оскільки слово здатне викликати емоцію) (die Gesundheit, das Glueck, die Freundschaft, die Ergebenheit, die Herzlichkeit, der Feind, der Hass, die Boshceit, der Dieb, der Feigling, der Bandit), емоційно-оцінну лексику (faul, mutig, hoeflich, brav); вигуки (aha, hurra, pfui, ach, oho, hm, nanu); модальні частки (aber, auch, denn, doch); лайливі слова (Mist, Scheisse, Geh zum Teufel), божіння (Oh, mein Gott; Gott sein Dank).

- До фонетичних засобів вираження емоцій ми відносимо емоційний тон та інтенсивність. Особливість емоційного тону полягає у вираженні не емоції взагалі, а певної конкретної радості, журби, злості тощо. Специфіка емоційної оцінки полягає в наявності більшої кількості її різновидів порівняно з раціональною: позитивної, негативної, амбівалентної та невизначеної.

- До граматичних засобів вираження емоцій відносяться особливості синтаксису. Характерна риса синтаксису емоційного мовлення — прості речення, які легко сприймаються на слух, і порівняно рідкісне вживання складних речень, що вносять певні труднощі для сприйняття на слух. Функціональною властивістю є опущення окремих частин речення й еліптичних конструкцій.

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АНГЛІЙСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ КАЗОК АРХАЇЧНОГО ПЕРІОДУ

Доп. – Молчанова М., ПР-34
Наук. кер. – викл. Бока О.В.

Казка постає засобом відображення традицій, моралі й етики певного етносу. Для кожного народу вона є унікальною але разом з тим, має ряд спільних рис із казками інших народів.

Міф є джерелом архаїчної казки, носієм суспільного та світового досвіду. Специфікою жанру народної казки є наявність у ній елементу "чарівного", що відбиває її ідейний зміст.

Англійські та українські архаїчні казки мають спільні структурні ознаки. Вони складаються з зачину, власне оповідки та кінцівки, що містить логічний висновок, або повчальний фінал. Зачин характеризується завуальованістю як географії місця події, так і часу ("колись давно", "one upon a time"). Казки відзначаються широким використанням яскравої лексики, насиченістю епітетами та іншими тропами.

Таким явищем як казки та їх класифікація займалося багато науковців, зокрема, Брати Грім, Пропп В., Афанасьєв В., Мелетинський Є.М., Чабаненко В.А. та інші.

В сюжетах кельтської міфології, де згадується полювання, тварини приходять зі світу магії та богів. Символізм спирається на якості певної тварини. Символічними тваринами є птаці, риби, змії, олені, дикі кабани, домашня худоба, лебеді тощо. У слов'янському світі на першому місці було землеробство. Цим можна пояснити той факт, що українські архаїчні казки, переважно містять образи, пов'язані з родючістю землі, врожайми та сприятливими для цього умовами.

В обох древніх культурах значне місце як у міфології, так і в суспільстві в цілому, посідала жінка. Разом з тим, кельтський світ шанував жінку як джерело життя, надавав їй рівні з чоловіками права, панував матріархальний суспільний лад.

Знаходимо ряд схожих рис між античною міфологією та архаїчними казками слов'ян та кельтів, що свідчить про значний вплив античності на обидві древні культури.

Християнізація мала значний вплив на розвиток англійських та українських казок. Християнство зберегло для нащадків кельтські тексти з дуже незначною коректурою, більше уваги приділяючи затемненню явних язичницьких моментів, ніж втручанням в самий зміст казок. Слов'янська

міфологія зазнала більш значного впливу християнства, ніж кельтська.

Архаїчна казка виступає як певний культурний феномен, оскільки казка у фольклорному контексті несе в собі безліч окремих індивідуальних “свідомостей” і особистостей, тому що є твором нечисленної кількості авторів. У той же час казка містить соціальну свідомість певної народності.

ЕКВІВАЛЕНТНІСТЬ СЕМАНТИЧНОГО НАПОВНЕННЯ ІДИОМ

Доп. – Аксюта А., ПР-34

Наук. кер. – викл. Приходько Н.А.

Розглядаються основні відомості щодо розділу мовознавства – фразеології, характерні особливості фразеологізмів, види їх класифікацій, вивчаються властивості ідіом, які є підвидом фразеологізмів та основні групи ідіом, на які вони поділяються, також з'ясовується ступінь еквівалентності семантичного наповнення ідіом у мові оригіналу та перекладу.

Предметом фразеології як науки є дослідження природи фразеологізмів і їх ознак, а також виявлення закономірностей функціонування їх у мові. Основне завдання фразеології – пізнати фразеологічну систему мови на її сучасному етапі та в історичному аспекті, у її зв'язках та взаємовідносинах з лексикою та словотворенням, з однієї сторони, та граматикою – з іншої сторони. З точки зору семантичного співвідношення, яке існує між загальним значенням фразеологізму та “особистими” значеннями його компонентів, фразеологізми можна поділити на чотири групи: фразеологічні зрощення, фразеологічні єдності, фразеологічні сполучення та фразеологічні вирази.

В ідіоматиці мові, тобто у тому шарі, який, по визначенню, національно специфічний, зберігається система цінностей, суспільна мораль, відношення до світу, людей, інших народів. Фразеологізми, приказки, прислів'я найкраще ілюструють і спосіб життя, і географічне положення, і історію, і